umaadelig Betydning en saadan Skole som Statssag vil faa — at vi kun kan give vor fulde Tilslutning dertil."

Fru *Bojsen Møller:* „Jeg siger det samme som Frk. Hjort. Det er en Æressag for „D. Kv." at tage denne Sag op. Det er næsten ubegribeligt, at vi ikke for længe siden have haft disse Ting fremme. For Mændenes Vedkommende ofres der store Summer, Statsmagten ofrer uhyre Pengemidler for at give Landets Sønner en Uddannelse, saa de vide, hvorledes Dyrenes Føde skal sammensættes, men Statsmagten ofrer ikke en Øre for at lære Kvinderne, hvorledes Mennesket skal „fodres".

Hvor gyselige Ting se vi derfor ikke — det er næsten ikke til at sige — men hvem har ikke set Mødre tygge Maden til deres Børn — o. s. v. Hvorfor skulde Kvinder dog ikke lære at modarbejde Fjenderne af vor Sundhed? Vi haabe Lykke for denne Sag. Vi skulle gøre alt, hvad vi kunne."

Frk. *Eline Hansen* vilde — efter at have givet sin fulde Tilslutning til Fru B. B. Nielsens Forslag oplyse, „at det er Frk. Anna Buch, der ved Fortsættelsesskolen af 1892 har indrettet det første Skolekøkken ved private Midler, sendt Lærerinder til Udlandet og vist, at Tingen lod sig praktisk gennemføre. Dette har vel nok givet Stødet til, at Kommunen ifjor gjorde et Forsøg og dertil lejede Frk. Buchs Køkken.

Ogsaa andre Steder ere disse Skoler i Gang. Navnlig har Belgien som ingen andre Steder Husholdningsskoler, der ere Regeringens Kæledægger. Man er klar over, at det ikke nytter med Mandens større Løn, hvis Konen ikke er i Stand til at forvalte hans Indtægter. Fabrikerne opmuntres af Regeringen til at give Pigerne fri nogle Timer om Ugen, saa de kunne nyde dette Gode. Det er mærkeligt at se, hvor meget 13—14 Aars Børn faa udrettet, de vadske, lappe, stryge ved Siden af Køkkengerningen og bringe Tøjet fuldfærdigt hjem. Og det er ikke blot Kommuneskolebørnene, ogsaa de private Skoler optage denne Undervisning, ogsaa disses Elever lære at vadske, skure o. s. v., hvad der har sin store Betydning.

I Baden er der snart ikke en Landsby, hvor de ikke have deres Skolekøkken. De saakaldte „bevægelige Køkkener" flytte fra Sted til Sted, hvor der intet er, saa alle kunne blive delagtige i deres Undervisning.

I München drives denne Undervisning fortrinlig. Man forsømmer dog ikke at uddanne de unge til andre Virksomheder. I Liège er der en Skole med 3 à 4 Aars Uddannelse i Skrædersyning, Modepynt, Linnedsyning o. s. v.; men det